

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

"Αγαπημένη μου Λίνα,
 "Όταν θα λάβης το γράμμα μου αυτό, εγώ δεν θα ζω πια. Με σπαραγμένη καρδιά, με καρδιά ματωμένη αποχωρίζομαι τον κόσμο αυτό. 'Η σκέψις πώς δεν θα σε ξαναδώ, πώς δεν θα ξαναδώ την καυμένη τή μαμά, με συντριβεί. Μα δεν μπορεί να γίνη άλλοιώς. Πρέπει να πεθάνω! Πρέπει... Παρηγόρησε τή λατρευτή μας μητέρα. Να με θυμάσαι πάντα, γλυκειά μου Λίνα, να μου φέρης άνθη στον τάφο μου, αν ζεστή τ' άνηχο σώμα μου και με θάβουν σε μία γωνιά του νεκροταφείου. Μη θλίψης να μάθης ποτέ γιατί πεθαίνο. Σ' έξορκίζω στην αγάπη μας, στη γαλήνη τής ψυχής μου να άκοιθής σ' όσα θα σου γράψω εδώ και να κάμης συμφωνία με τις δδηρίες μου. Και πρώτα-πρώτα, σφίξε τήν καρδούλα σου κι άκουσε με. Μην ζητήσης να ξαναδής ποτέ τον άνθρωπο που τόσο αγαπάς και που εγώ ή ίδια σ' έπαρφα στην άγκαλιά του. Σέχασέ τον, θεωρήσε τον νεκρό. Πάρε τήν απόφαση αυτή γενναία, χωρίς δάκρυα. Γιατί ό άνθρωπος αυτός που άπορεύγω να γράψω τ' όνομά του, για να μη μολυνώ τό χαρτί, ό άνθρωπος αυτός, Λίνα, φτωχή μου Λίνα, καυμένη μου άδέλφουλα, **Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΕ ΑΝΑΣΙΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΣΟΥ!**... Σ' έξορκίζω και πάλι σε' όνομα του Θεού, μπρός στον όποιο θα παρουσιαστώ σε λίγο, μη ζητήσης να μάθης περισσότερα. Αυτό που σου γράφει ή έτοιμοθάνατη άδελφή σου είναι άρεκτο, εν' όλη ή φοιχή, ή τρομερή άλήθεια. Μη πονήσης, μικρή μου Λίνα. Μην απελπιστής. Μη φανής αδύναμη. Είσ' άρεκτά περφηφαν. Σκέψου τα λόγια μου και έγράλε για πάντα άπ' τήν καρδιά σου τό έποκειμενο αυτό. Για πάντα... Τέτοιοι άνθρωποι, Λίνα μου, δεν άξίζουν τα δάκρυά μας. Κι' αν έγω πεθαίνο σήμερα, δεν τό κάνω γι' αυτόν, ώ, όχι. Έγώ είδα, άκουσα, πληρώθηκε, χυπήθηκα θανάσιμα και δεν μπορώ να ζήσω πια. Γι' αυτό, δεν σου λέω περισσότερα, γι' αυτό σου κούζω τή έδελωρή άλήθεια. Θα πάρω τό υυστικό αυτό μαζύ μου. Παρηγόρησε τήν καυμένη μου τή μαμά. Πες της ότι υπέφερα τελευταία από νεύρα, πώς είχα γίνι ύστερική και πώς τής τό εκουβες για να μη τήν άνησυχήσης. Έτσι δεν θα ύπομιστή τίποτα. Θα σ' άφήσω έξ άλλου κι' ένα σημείωμα στο όποιο θα έξηγγώ πώς αυτοκτονώ γιατί με έσανίξει άνυπόφορη νευρασθένεια. Έλλίπω να τό πιστέψουν.

Και τώρα, χάρτε για στενή φορά, αγαπημένη μου άδελφούλα. Λατρευμένη μου Λίνα, χάρτε για πάντα... για πάντα. Σου εύχομαι να χαρής στη ζωή σου κάθε έντζια, και θα τήν χαρής, γιατί σου άξίζει. Έγπάσχον και τίμοι άνθρωποι στον κόσμο, Λίνα. Έπιμονή, πίστι στο Θεό, άφοσίωση στη μιμά που μένει τώρα μονάχα με σένα, κι' όλοι οι πόθοι σου θα εκπληρωθούν.

Σού στέλνω τα τελευταία μου φιλιά. 'Η σκέψη μου θάνει μαζί σας ως τήν τελευταία μου στιγμή.
 Χάρτε, Λίνα!... Ομνήσον τα λόγια μου... Προσεύχον για τήν άμοιρη άδελφούλα σου... Μακριά άπ' τό δήμό μου, για να μη γίνη και δήμοιός σου... Μακριά, μακριά από αυτόν, για τ' όνομα του Θεού!...
 Χάρτε, χάρτε, χάρτε για πάντα, γλυκειά μου Λίνα.

Σέ φιλώ
ΛΙΖΑ

'Η άτυχη Λίζα δεν μπόρεσε να συγκρατήση τα δάκρυά της, γράφοντας στην άδελφή της τήν άποχωριστήριο έπιστολή της. Τα μάτια της δούκωσαν. Για να μη τήν άντιληφθούν κατέβασε πιο κάτω τό καπέλλο της κι' έσκυψε, όσο μπορούσε, τό κεφάλι της.
 "Εκλείσε κατόιν τό γράμμα σ' ένα φάκελλο, με τήν άπόφαση να τό ρίξη στο άπώτο γραμματοκαθότιο που διά στανταφίσε κι' έγραψε σ' ένα άλλο χαρτί τό σημείωμα που θ' άφινε μέσα στη τσάντα της, στο μέρος που θάπερτε στη θάλασσα.

"Έπιπέρω τον τελευταίο καρπό από φοιχή κι' άνυπόφορη νευρασθένεια. 'Η ζωή μου έχει γίνιε μαρτυρική. Αυτόκτονώ για να λυτρωθώ από τό μαρτύριο αυτό. Το πτώμα μου να μεταφερθή στο

νάισκο του νεκροταφείου κι' όχι σπίτι. "Αν ή μητέρα μου μάθει άπότομα τό θλίβερό μου διάδημα, ύπάσχει κίνδυνος να πεθάνη άπ' τή λύπη της. Αυτηρήθε τή φτωχή μου μητέρα και τηρήστε τις τελευταίες παρακλήσεις μας άτυχής κόρης.

ΛΙΖΑ ΛΙΝΑΡΑΗ
'Οδός..... Άσπι...

"Όλ' αυτά ήσαν έτοιμα.
 'Η Λίζα σηκώθηκε, πλήρωσε και βγήκε έξω.
 "Έφοίξε τό γράμμα για τή Λίνα σ' ένα γραμματοκαθότιο κι' έστειλε τράβηξε έξω, μακριά άπ' τό Παλάο Φάληρο.
 'Η καρδιά της ήταν σφιγμένη.
 'Η μέρα ήταν γλυκιά, ήλιοφώτιστη.
 'Ο ουρανός ποτ'αν θόλος τό ποτέ είχε ξαναφίξει τόρα, ή θάλασσα άπλωνότανε όλογάλαχη, τα κύματα τραυαδούσαν στις άκορμιαίες...
 Κι' αυτή πήγαινε να πεθάνη!...
 'Η σκέψη της πετούσε τόρα στο σπίτι της, στους δικούς της. Θάχανε ξετηνησει. 'Η Λίνα θα είχε άνησυχήσει μη δέλεπόντας τήν πιά της στο κρεβάτι. Θα ήσαν ίσως άνο-κίμοι. Μα δεν θα μαντεύανε, άλλωμονο, τήν τρομερή άλήθεια...
 Τι θάλεγαν άλήθεια, όταν θα μάθαιναν τή σηφορά που τους έ-πλήξε;

—Θέλετε ν' αυτοκτονήσετε;... Μα γιατί;... Γιατί;...

'Η Λίζα σκεφόταν τή στιγμή αυτή, και πνιγότανε από τον πόνο. 'Η μαμά της θα χρεπιότανε σαν τρελλή, ή Λίνα θα μαδοίσε τα μάλλιά της, τό σπίτι θα γεμίσε θρήνους και κλαυτούς. Μα δε μπορούσε να γίνη άλλωώς. Είχε πάρει πια τήν απόφαση της, είχε στείλει τό γράμμα της στη Λίνα...

Τή στιγμή αυτή, ή Λίζα βοισκόταν άρεκτά μακριά, άπ' τό Μπατό του Φαλήρου. Το μέρος γύρω ήταν έρημο. 'Η άχτή ήταν βραχώδης. Δεν έφερετε να γίνη καρφά...

Κάτταξε για μιά άκόμα φορά γύρω της και δεν είδε κανένα. Λοζοδούρησε τότε και πλησίασε στην άχτή. Κάτω άπ' τους βράχους τα κύματα ηρθούσαν και σπάζανε στεφανωμένα μ' άφρούς. Τα νερά στο μέρος αυτό δεν ήσαν βαθειά, κι' αυτό τή στενωζούρησε. Φοβήθηκε μήπως πάνω στην άγροια της ζητήσης να σωθή. Δεν έπρεπε να γίνη αυτό. Και για να προλάβη ένα τέτοιο ένδεχόμενο, έβγαλε τό μαντήλι της, άποκασίμενη να δέση μ' αυτό τα χέρια της και τα πόδια της, σχιζόντας τό σέ δισό. Το μαντήλι ήταν τής μοιάς της, άρεκτά μεγάλο και θάφτανε. Το είχε πάρει πάνω στη φορία της, ενώ έφευγε από τό σπίτι...

'Η άτυχη νέα έφοίξε μιά στενή ματιά γύρω της, είδε πώς οίτε ειβά-της ύπήρχε στο δρόμο, οίτε βάρα στην θάλασσα κι' ήσυχη πια γονάτισε κι' έζαψε τό σταυρό της:
 —Θέω μου, συγχώρησε με γι' αυτό που κάνω...

...Αυτήσον με, Κύριε...
 ...'Η καρδιά μου ήνε θαθειά πληγωμένη...
 ...Έλέησε με, τήν άνασπιωλή, χάρτε κάθε έντζια σ' έξίνους τ' άγαπώ κι' άφινε πίσω, χάρτε βάλωσα. Θεέ μου, στην καρδιά τής φτωχής μου μοιάς...
 'Η Λίζα σηκώθηκε βίστερα έπάνω, έβγαλε τό καπέλλο της κι' έβαλε μέσα σ' αυτό τό σημείωμα πους γράφει. Πλάκωσε τό καπέλλο της με μιά πέτρα για να μη τό πάρη ό άνερας και κατόιν έσχισε τό μαντήλι της στο δισό. Με τό ένα κομμάτι έδεσε τα πόδια της, όσο σφιχτά μπορούσε. Με τό άλλο έδεσε τα χέρια της γύρω στους καρπούς, με τή βοήθεια των δοντιών της...
 "Όλα είχαν τελειώσει πια.
 Δεν τής έμενε, παρά να γείνη λίγο στην άχρη του θράχου και να πέση στη θάλασσα. Τή στιγμή αυτή ένας δυνατός λυγμός τή συντάραξε όλοζήρη. Τα μάτια της δούκωσαν. Κι' άρχισε να κλαίη, να κλαίη δυνατά, χωρίς να τό θέλη, χωρίς να μπορή να συγκρατήση τα δάκρυά της...
 Μα δεν έπρεπε να χάνη καρφά. "Αν πλησίαζε κανένας;
 "Ανασκόδησε στα γόνυατα κι' έφοίξε, για στενή φορά, μιά ματιά γύρω της.
 ('Ακολουθεί)